

BAF! en ineens zie ik sterretjes

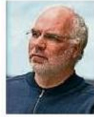
60
IN
SECONDEN

BAF! Ineens zie ik sterretjes. Het wordt donker voor mijn ogen, die na een behandeling in de oogkliniek toch al niet te helder waren. Ik wankel, maar ik blijf overeind. Verdwaasd sta ik te schutten, terwijl mijn bewustzijn langzaam terugkeert. „Waa... Waar ben ik? Wat is er gebeurd?“, stamel ik.

Niemand hoort mijn vragen. Ik realiseer me dat ik gebukt sta, en kom overeind. Ik heb een geweldige koppijn. Ik voel eens op mijn hoofd. Een nare built begint daar te groeien. Mensen achter een hekje staren me aan. Zeggen wat tegen me. „Gaat het goed met u?“, hoor ik vaag, alsof de vrouw die mij aanspreekt honderd meter verder tegen me staat te praten. Ik kijk om me heen. En weer ineens weer waar ik ben, maar nog niet wat er is gebeurd.

Ik sta midden op de afrit van de parkeerplaats van het ziekenhuis. Ik herinner me weer dingen. Mijn schoonmoeder heeft mij hierheen gered, omdat ik zelf niet mag rijden. Ik heb namelijk in het oogziekenhuis midden in mijn netvlies een injectie gehad en dan zie je even niet zoveel meer. Zij staat tien meter verderop, voorbij de slagboom. Ik weet het nu weer. Ik was uitgestapt om mijn betaalpas tegen de paal bij de uitgang te houden, want daar kon zij niet bij. Toen ik had betaald en de slagboom omhoog ging, reed ze aanvankelijk niet meteen door. „Rijden maar!“, riep ik, en ik liep achter de auto aan. En toen kwam de klap. De slagboom was op mijn hoofd neergedaald. Vrij hard, kan ik u vertellen. Ik zie mijn bril liggen, in drie stukken. Ik raap ze op en kijk naar de slagboom. Ik heb gewonnen, grijns ik als ik die zie. Het ding is helemaal ontzet. Maar niet stuk; ik duw hem terug in de juiste stand. En loop naar mijn schoonmoeder toe. Als ik neerplof in de passagiersstoel, kijkt ze me verwijtend aan. „Waar bleef jij nou al die tijd? Ik sta hier al minutenlang te wachten...“

Bart Vuijk
 bvuijk@mediahuis.nl

Dijk en Waard bedenkt zich: aubade tijdens lintjesregen

Zuid-Scharwoude ■ Het was een domper voor gedecoreerde Langedijkers na de gemeentelijke fusie met Heerhugowaard: hun jaarlijkse feestje zou niet langer tijdens de lintjesregen zijn, maar op Koningsdag. Nu heeft Dijk en Waard zich bedacht. Vanaf dit jaar wordt de aubade toch op de vrijdag gevierd.

Afgelopen jaar werden er nog raadvragen gesteld over de muzikale bijeenkomst voor inwoners met een koninklijk speldje. Raadslid Annelies Kloosterboer van Lokaal Dijk en Waard had signalen gekregen van Langedijkers die niet naar het feestje met muziek konden komen; hun agenda's zaten al vol op Ko-

ningsdag. Ze waren druk met Oranjecomités of activiteiten in de dorpen.

Of het niet kon op de dag dat ze in Langedijk gewend waren, namelijk tijdens de lintjesregen, was de vraag. Het antwoord luidde vorig jaar nee.

De gemeente heeft nu toch een ander plan getrokken. Vanaf dit jaar is de aubade wel op de dag van de lintjesregen. „Op deze manier zijn de aubade en de aanwezigheid meer betrokken bij de muzikale feestelijkheden. Er is vooraf gespeeld of deze verandering gewenst is bij gedecoreerden“, aldus de gemeente.

De aubade is vrijdag van 12 tot 13.30 uur in De Binding in Zuid-Scharwoude.

EXPOSITIE In de rug van de zee

Een ode aan het Bergens landschap

Volgens een ongrijpbare choreografie lijken de berkenstammen te dansen in de ruimte, hun bewegingen werken bijna hypnotiserend. Verderop een cirkel van schelpen, driënhalf meter in doorsnede, als herinnering aan vervlogen tijden. Poldermolens, deinde golven en ruisend helmgras; de expositiezaal van Kranenburg ademt het Bergens landschap.

Bergen ■ 'In de rug van de zee' is de titel van een van de drie nieuwe tentoonstellingen in het Bergens museum. „Het is een quote van Jaap Min, die heel goed het gevoel weergeeft dat we met deze expositie willen oproepen“, verklaart curator Eliane Odding. „Hij zat op dat moment trouwens in Limburg en had heimwee naar het landschap hier. Naar de bescherming van de zee in de rug.“

Uitgangspunt van de expositie vormen de verschillende landschappen die samenkomen op een paar vierkante kilometer rond Bergen. „Van polders en donkere bossen tot de duinen en de zee“, aldus Odding, die op zoek is gegaan naar bijzondere werken van kunstenaars die hier een periode hebben gewoond en/of gewerkt. „Met de focus op regionale kunstenaars en onze eigen collectie. We hebben werken hangen die lang in ons depot hebben gelegen en zelfs een nieuwe aanwinst: een schilderij van Matthieu Wiegman van het Oude Hof.“

De tentoonstelling voert de bezoekers van de eerste grafici die in

zwart-wit natuurgetrouw het duinlandschap hebben vastgelegd via de Bergense School naar hedendaagse kunstenaars. Verrassend zijn de vroege schilderijen van onder anderen Colnot en Filarski, vertelt Odding. „Voor 1915 was hun werk heel licht, met heldere kleuren schilderden ze de polder en de duinen. Later kwam de omslag naar het bekende donkere werk; toen gingen ze de bossen in.“

En daarmee verdween ook ineens de horizon uit het landschap. „De Bergense School metselde die gewoon dicht met bos“, zegt Odding met een lach. „En dan heb je de schilderijen van Charley Toorop met veel meer perspectief, zij zoomde in op details. Edgar Fernhout schilderde weer heel licht, en veel abstracter.“

Zeewater

Waar de vroegere werken op de tentoonstelling vooral het landschap weergeven en het gevoel dat dit oproept, vertellen de werken van de hedendaagse kunstenaars over de relatie tussen mens en natuur. „Amber Veel bijvoorbeeld, maakt haar werk op dierenhuiden die ze zelf looit“, vertelt Odding. „Wij tonen een drieluik van huid die is gelooid in Bergens zeewater. Ze vraagt zich met haar werk af

„We hebben werken hangen die lang in ons depot hebben gelegen en zelfs een nieuwe aanwinst

waar de mens ophoudt en de natuur begint.“

Het werk van Pé Okx is het grootste in de ruimte. Boven een grote rechthoekige verhoging hangen berkenstammen. Een ingenieus systeem dat in de verhoging is verwerkt, zorgt ervoor dat de stammen ogenschijnlijk willekeurig beginnen te bewegen. Zonder bladerdak wiegen ze in een wind

COLOFON Noordhollands Dagblad

Hoofdredacteur:
 Corine de Vries, Jan 't Hart (adjunct) en Kelly van Hal (adjunct)

Secretariaat:
 redactiesecretariaat@mediahuis.nl

Hoofdkantoor:
 Mediahuis Nederland B.V.
 Basisweg 30, 1043 AP Amsterdam
 088-8242222.

Redactiechef:
 Hedzer Faber

Regiokantoor:
 Gedempte Nieuwesloot 72, 1811 KT Alkmaar
 Tel. 072-5184000 of redactie.ac@nhd.nl

Online:
 Website nhd.nl,
 Twitter @nhdagblad of op Facebook: facebook.com/alkmaarschecourant

Raad voor de Journalistiek:
 Noordhollands Dagblad volgt de leidraad van de Raad voor de Journalistiek. Ga naar: rvdj.nl

Vragen van abonnees:
 Voor bezorgklachten of vragen over abonnement: mijn.noordhollandsdagblad.nl of bel Klantenservice, 088-8241111 of maak gebruik van onze WhatsAppservice op 072-5184020

Openings tijden:
 Werkdagen: 08.00 – 17.00 uur
 Zaterdag: 08.00 – 11.00 uur

Adverteren:
 samenwerken@mediahuis.nl
Familieberichten:
 familieberichten@mediahuis.nl
Rubrieksadvertenties:
 speuders.nl

Rechtenvoorbehoud:
 Alle rechten t.a.v. deze uitgave worden uitdrukkelijk voorbehouden en berusten bij Mediahuis Nederland B.V. Op het gebruik van deze uitgave is het bepaalde in de algemene gebruiksvoorwaarden van Mediahuis Nederland van toepassing: mediahuis.nl/gebruiksvoorwaarden.
 © 2024 Mediahuis Nederland B.V.

Directeur Adriana González Hulshof bij het werk van Pé Okx. „Je blijft ernaar kijken.“

FOTO JIFOTO.NL/JAN JONG

Een medewerkster van Kranenburgh stort de Noordzeeschelpen voor het werk van herman de vries in een perfecte cirkel van drieënhalve meter doorsnede.

FOTO JIFOTO.NLIJAN JONG

die er niet is. „Prachtig hè”, zegt museumdirecteur Adriana González Hulshof. „Je blijft kijken.”

Bijzonder is de conclusie die Charlotte Caspers met haar werk trekt: het blauw hier is anders dan aan de andere kant van de zee. „Ze werkt graag met pigmenten. In deze omgeving kun je geen ultramarijn vinden”, vertelt Odding. „Hier heb je azuriet, dat veel min-

der fel is, meer grijsblauw.”

Het resultaat is een achttal panelen voorzien van pigmenten in blauw, zandtinten en goud. Odding wijst op een schilderij van Harrie Kuyten aan de muur eraan. „Kijk maar, die vergrijpsde kleuren kloppen echt.”

De pigmentpanelen vormen een strakke achtergrond voor de grote schelpencirkel van herman de vries

(met kleine letters 'om elke vorm van hiërarchie te vermijden'). Schelpen uit de Noordzee, die hem terugvoeren naar een herinnering uit zijn jeugd. Toen hij met zijn familie in Petten in een duinpan was, waar alles klopte. Odding: „Dat fantastische gevoel heeft hij vertaald in dit werk.”

Van een enorme houtskooltekening van Dirk Nab, die elke week

reken in het duin, tot de documentaire van de totstandkoming van de grote strandtekening van Mauritz Ebbinger enkele jaren geleden, de interpretatie van sneeuw in het wandkleed van Betty Hubers en dichtquotes van Lucebert, Herman Gorter, Elly de Waard en Chris van Geel; 'In de rug van de zee' is een kunstzinnige ode aan het Bergens landschap.

Drie exposities

Gelijktijdig met de expositie 'In de rug van de zee' vind je in Museum Kranenburgh nog twee exposities.

Na binnenkomst stuit je eerst op de tentoonstelling 'Traditie als werkplaats' van Harmen Brethouwer. Voor zijn panelen, waarin hij ook verschillende pigmenten en onder meer eierschalen heeft verwerkt, gebruikt hij Japanse lak, gemaakt van het sap van de lakboom. Hij brengt hiermee een hommage aan dit verfmedium, dat bij westerse kunstenaars vrij onbekend is.

Kegelklokken

Daarnaast maakt hij in samenwerking met de Koninklijke Eijsbouts klokkengieterij bell

bronzes: kegelklokken van verschillende formaten en klanken, die gedurende de dag enkele keren geluid worden.

Humor

'Schilder in essentie' is de expositie van het werk van Jan Roeland (1935-2016). Hij schilderde en tekende alledaagse objecten en dieren, balancerend tussen strenge abstractie en ontwappende humor. Aan deze expositie is de educatieve presentatie 'Bedrieglijk eenvoudig' in de villa van Kranenburgh verbonden.

De drie tentoonstellingen zijn nog tot en met 3 november in het museum te zien.

www.kranenburgh.nl

Amber Veel looide de huiden voor haar drieluik 'Getijdelijk' (2024) in Bergens zeewater.

FOTO AAD HOOGENDOORN